

Otuz Yedi Yıllık Gülüş

— çitlembik · 25 Temmuz 2025

Otuz Yedi Yıllık Gülüş

Günce - 25 Temmuz 2025

H. Çiğdem Deniz

Yurt dışı tatilimizde, bilmediğim bir sokağın kıyısında yürürken, ansızın içime bir düşünce düştü. Güneş başka bir yerden vuruyordu yüzüme, insanlar başka dillerde gülüyordu ama benim kafamın içinde birden Engin vardı. Otuz yedi yılın ardından, usulca soruverdim kendime:

Engin'i hâlâ güldürebiliyorum muyum?

O bana, saçma sapan ettiğim laflara, ağız dolusu gülüyor mu hâlâ?

Eskiden gülerdi. Bazen bir kelime oyunu, bazen farkında bile olmadan söylediğim abuk sabuk bir laf... Onu yakalayıp kahkahaya boğardı. Şimdi ne değişti bilmiyorum. Belki de biz değiştik. Gülüşlerimiz yer değiştirdi; bir bakışa, bir çorba tabağını uzatışıma, yürürken elini usulca uzatıp omzuma koymasına dönüştü.

Ama ben yine de düşündüm:

Acaba onun içinde hâlâ o gülmeyi bekleyen çocuk var mı?

Benim içimde, onu güldürmeyi seven o genç kadın hâlâ yaşıyor mu?

Otuz yedi yıl...

Birlikte yaşlanmak başka bir şeymiş. Saçların dökülmesinden, gözlerin buğulanmasından çok daha derin. İç içe geçmiş alışkanlıklar, kırılıp onarılan sessizlikler, biriktirilen sabırlar... Aşk gibi, gülüşler de evriliyor galiba. Sesli olmaktan çok, derinleşerek sürüyor.

Şimdi biz, gülmeyi bir lüks gibi değil, bir huzur hali gibi yaşıyoruz belki.

Belki gülmüyoruz da, "gülümseyerek hatırlıyoruz" geçmiş.

Bir zamanlar çok güldüğümüz anları.

Birbirimize değil de, birlikte yaşadıklarımıza gülüyoruz artık.

Bu düşüncelerle, Engin'e bakıyorum.

Yanımda yürüyüşü bile tanıdık.

Omzundaki hafif kamburluk, göz kenarındaki çizgiler...

Hepsi tanıdık.

Hepsi bende bir gülümseme bırakıyor.

Ve belki de cevap bu kadar basit:

Ben hâlâ onu güldürmek istiyorum.

O hâlâ bana gülüyor.

İçinden, derinden, sessizce.

Ve biz hâlâ buradayız.

Otuz yedi yıl sonra, aynı sorularla, aynı gülümsemeyle.

Hayattayız. Beraberiz.

Demek ki hâlâ oluyor.